

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

LXXXVII. Decreto de Ritibus Græcorum Melchitarum Patriarchatus
Antiocheni; de jurisdictione Patriarchæ, & Episcoporum ejusdem Nationis,
deque Monachorum, & Monialium disciplina in unum collecta ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

hujus compositionis illa non abstulerint, seu acquiſiverint, & ita ut hujusmodi compositio erogari in subventionem prædictarum expeditionum debeat, liberè, & licitè possit, & valeat, auctoritate Apostolica facultatem tribuimus, & impartimur.

Commissarius pro executione a M. Magistro deputandus, & a Sancta Sede confirmandus.

§. 14. Demum ut præsentis Litteræ suum plenum sortiatur effectum, & Facultates, Concessionones, Indulta, Elargitiones, & Indulgentiæ, aliæque præmissa, debita executioni demandentur, ac ex eis prædicta Militia conveniens, & in causam expeditionum hujusmodi omnino, ut præfertur, convertendum emolumentum percipere valeat, nunc, & tempore dicti sexennii existens prædicta Militia Magnus Magister, (cui Nos necessarias, & opportunas ad infraſcriptam nominationem liberè, ut infra, exercendam facultates earumdem tenore præsentium tribuimus,) Priorem Conventus Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani Melitæ existentis, seu, quatenus ipse Magnus Magister ex rationabilibus causis magis convenire putaverit, aliquem ex Presbyteris Conventualibus dictæ Militiæ nominare curabit; Et, si, durante prædicto sexennio nominationem per eum factam, etiam rationabilibus causis urgentibus, variare duxerit, alterum ex Priore, seu Presbyteris Conventualibus prædictis iterum nominabit; Nos enim ex nunc personam per eum prima, aut secunda vice, ut præfertur prædictam, & successivè Litteris Apostolicis sub Annulo Piscatoris in forma Brevis super hujusmodi nominationis confirmatione, toties, quoties nominari contigerit, desuper expediendis, muniendam, in præcipuum Executorem, seu Commissarium earumdem præsentium; Itaut ipsa persona hujusmodi dictas præsentis, etiam in vernaculam Linguam convertere, seu in Compendium, convenienti addito proemio, reducere, illasque, & in eis contenta prædicta, aut compendium hujusmodi, in quibuslibet dictarum duarum Insularum, illarumque adjacentium locis, ubi magis libuerit, viva voce, seu scriptis, aut typis impressis exemplis, publicare, & enunciare, ac Eleemosynas in Causam expeditionum hujusmodi, ut præfertur, contribuendas ad sui arbitrium, juxta opes, & facultates, ac qualitates personarum contribuentium, determinare, & definire: Atque omnia, & singula alia, quæ faciliori, & expeditiori executioni earumdem præsentium conferre visa fuerint, peragere; ac ulterius Depositarium, Ratiocinatore, aliosque similes Officiales, de consilio tamen, ac consensu Magni Magistri pro tempore designandos, seligere quoque possit, & valeat, eadem Apostolica auctoritate constituimus, & deputamus.

Ejusdem Commissarii Facultates.

Derogatur contrariis.

§. 15. Non obstantibus Nostra, & Cancellaria Apostolica regula de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisque etiam in Synodalibus, Provincialibus, Generalibus, Universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibusvis suspensionibus, seu limitationibus similibus concessionum, & facultatum per Nos, & Sedem prædictam quomodolibet factis, necnon dictæ Militiæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, stabilimentis, usibus, & naturis, ac ordinationibus Capitularibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis eidem Militiæ, ejusque Magno Magistro, necnon etiam Conventui, & Fratribus Militibus, ac quibusvis illorum personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis Clausulis, ac etiam irritantibus, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, ac aliis in

contrarium præmissorum quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis; Quibus omnibus, & singulis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio faciendæ, & habendæ, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores eidem præsentibus etiam pro plenè, & sufficienter expressis habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, latissimè, & plenissimè, ac specialiter, & expressè harum ferre derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 16. Volumus autem, quod omnes, & quæcumque Eleemosynæ in causam expeditionum hujusmodi quomodocumque, quomodocumque, ac a quibusvis personis contribuendæ, in supra expressam causam tantum impendantur, & non in alios etiam pios usus, sub pœna caducitatis, & cassationis omnium, & singulorum Privilegorum, ac Concessionum prædictorum, distrahantur, & convertantur.

§. 17. Præterea etiam volumus, quod earumdem præsentium transumptis, etiam typis impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo alicujus Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra illud, adhibeatur, ac si illa exhibitæ forent, vel offerre.

§. 18. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ concessionis, elargitionis, indulti, impartitionis, constitutionis, deputationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLIII. 17. Kalendas Januarii, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Exedit. per Officium Min. Gratia.

Decreta de Ritibus Græcorum Melchitarum Patriarchatus Antiocheni; de jurisdictione Patriarchæ, & Episcoporum ejusdem Nationis; deque Monachorum, & Monialium disciplinâ, in unum collecta promulgantur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchæ Antiocheno Græcorum Melchitarum, & omnibus ejusdem Ritus Catholicis Episcopis, eidem Patriarchæ subiectis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DEMANDATAM calitè humilitati Nostræ omnium Ecclesiarum curam subeuntes, sub ipsum initium Pontificatus Nostri, per encyclicas Literas datas die 3. Decemb. anni 1740. ad Venerabiles Fratres, Patriarchas, Primate, Archiepiscopos, & Episcopos per universum terrarum Orbem regentes Ecclesiam Dei, inter ceteros animi nostri sensus, quos illis manifestos esse volumus, eosdem etiam omnes hortati sumus, ut quibuscumque in rebus, ad Catholicæ Fidei, disciplinæque conservationem & incrementum pertinentibus, Nostram atque hujus Sanctæ Sedis auctoritatem & opem sibi, suisque Ecclesiis necessariam contingeret, de iis ad Nos cum omni fiducia referre non dubitarent; atque omnibus illis ea adjumenta polliciti sumus, quæ ab Apostolica suprema Potestate

Eleemosynæ in usum expeditionum tantum erogandæ.

Fides præstanda transumptis.

Sanctio poenalis.

Dat. die 16. Decembris 1743.

LXXXVII.

Pontificis cura de statu omnium Ecclesiarum.

Nobis

Nobis concedita, & ab ea sollicitudine, quae nostrum Pastorale decet officium, inferiorum Ecclesiarum Praelatis asseri maxime convenit. Hac autem à Nobis universo Episcoporum cœtui publicè promissa eum semper huc usque omni cura, & vigilantia, in mediis etiam difficillimorum temporum perturbationibus, Domino vires subministrante, effectu complere studuerimus; atque iis omnibus, qui hortationibus nostris excitari, de suis, suarumque Ecclesiarum rebus ad Nos adierunt, ea omnia præsterimus, quæ tum ad propriam ipsorum, tum ad animarum ipsius subditarum incolumitatem, atque utilitatem conducere iudicavimus; Minime quidem negligendum esse censuimus recursum, quem de rebus non parvi momenti, & aliàs ad fel. rec. Prædecessores Nostros Benedictum XIII., & Clementem XII., & nuper ad Nos ipsos habuerat Ven. Frater Cyrillus Patriarcha Antiochenus; qui, ardenti zelo erga Fidei, & disciplina puritatem, atque animarum salutem impulsus, pro quo etiam illustres labores extant, & magna pericula adiisse dignoscitur, complura dubia in sua, aliarumque Ecclesiarum sibi subiectarum regimine incidentia, & varia postulata de rebus, suâ sententiâ, sibi opportunis, ad hujus Apostolicæ Sedis iudicium, more Majorum, detulerat; ut suprema Romani Pontificis auctoritate, & omnis dubitationum ambiguitas, errorumque tolleretur occasio, & Ecclesiastici regiminis ordo, ac tranquillitas, in iis regionibus, ad Populorum salutem providis legibus assereretur.

§. 1. Itaque laudabili, iustoque illius desiderio obsecundare, ejusdemque iteratis precibus, quantum oportune fieri posset, satisfacere cupientes, totam rerum summam longo intervallo jacentem resumpsimus, eamque per nosmetipsos examinare, atque accuratè definire volentes, summo studio, ac diligentia prædicta Dubia, & Postulata singulatim perpendimus; adhibitisque in consilium nonnullis ex Venerabilibus Fratribus Nostri Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, ex eo cœtu delectis, qui Propagandæ Fidei negotiis præfunt, tum etiam aliquibus ex Clero Sæculari, & Regulari gravibus Viris, ac Theologica, & Canonica facultate præstantibus, quos omnes coram Nobis semel, bis, tertio de prædictis rebus sententias suas aperire mandavimus; ea tandem decernere, atque sancire statuimus, quæ per has Litteras Nostros, Vobis, Venerabiles Fratres per universum Antiochiæ Patriarchatum Orthodoxis Græco-Melchitarum Ecclesiarum Episcopis, tenenda, atque observanda, Apostolica auctoritate declaramus; maximam de vobis omnibus in Domino fiduciam habentes, fore, ut Paternæ Nostre erga Vos charitatis, ac studiose de rebus vestris sollicitudini, integrâ, promptâque, ut par est, obedientiâ, atque observantiâ respondeatis.

§. 2. Porro ex dubiis, & postulatis à prælaudato Ven. Fratre Cyrillo Patriarcha propositis, aliqua pertinent ad conservationem Rituum, & Morum Ecclesiæ Græcæ, tum universorum in genere, tum eorum in specie, qui ad juniorum observantiam, & Sacrosancti Missæ Sacrificii celebrationem attinent; Alia versantur circa Jurisdictionem ejusdem Patriarchæ, & Episcoporum ei subjectorum, quam hinc ab Episcopis Maronitis, hinc verò à Missionariis Latinis perturbari asseritur: Nonnulla denique spectant ad Monachorum disciplinam, eorumque legitimam Superioribus subjectionem; tum etiam ad Religiosarum Fœminarum vivendi Regulam, earumque regimen, & tutelam.

§. 3. De Ritibus igitur, & moribus Ecclesiæ Græcæ illud imprimis generatim statuendum decrevimus, nemini licuisse, aut licere, quovis ti-

tulo, & colore, & quacumque auctoritate, aut dignitate, etiam si Patriarchali, aut Episcopali præfulgeat, quidquam innovare, aut aliquid introducere, quod integram, exactamque eorundem observationem imminuat. Hinc est, quod Euthymii olim Archiepiscopi Tyri, & Sidonis, Viri alioquin Catholici, rei que Christianæ propagandæ studiosissimi, factum, aliàs ab hac Sede Apostolica de anno 1716. improbatum, iterum cogimur reprobare; inductamque ab eo, auctoritate propria, inconsultoque Romano Pontifice, nonnullarum Ecclesiæ Græcæ consuetudinum immutationem, revocamus, atque irritam fuisse, & esse decernimus; omnesque imposte- rum, & singulos Ecclesiæ Græcæ Ritus, & mores à Patribus traditos omnino servari mandamus; specialiter injungentes Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut eorum conservationi diligenter invigilet; ac provideat, ne ulla novitas (unde confusionis, ut plurimum, & scandali occasio) in ipsis introducat: Permittentes solummodò eidem Patriarchæ, & Episcopis Catholicis in propriis Diœcesibus facultatem corrigendi, atque extirpandi abusus, si quos, aut errore vulgi, aut schismaticorum dolo, sive sæculi vitio inter eos irrepisse compererint; vel etiam aliqua peculiaria pietatis exercitia admittendi, ac probandi, si quæ ad promovendam Fidelium religionem apta, & proficua prudenter in Domino judicaverint.

§. 4. Huic autem sanctioni generaliter à Nobis prolata consentaneum est, ut illa consuetudines in specie, quæ aliquam mutationem, aut detrimentum subisse feruntur, in pristinum vigorem reducantur, & resituantur.

§. 5. Cum itaque prædictus Cyrillus Patriarcha Antiochenus in quodam Episcoporum consensu de anno 1736. in Monte Libano habito, supra enunciati Euthymii Archiepiscopi exemplum aliqua ex parte sequendum sibi esse duxerit; ignorans verò, ut asseritur, Apostolicæ Sedis Decreta, quæ ad ipsius petitionem anno 1732. prodierant, (& quorum quidem executionem, ab eodem in accipienda suæ Dignitatis confirmatione in genere promissam, pro illius perspecta vitæ, officiique religione, & constanti in hanc Sanctam Sedem observantia, nunquam eum scienter prætermisurum fuisse, in animum inducimus); non solum sibi licere, sed etiam expedire putaverit, receptam Ecclesiæ Græcæ disciplinam circa jejunia immutare: Considerans nempe inopiam complurium suorum subditorum Græco-Melchitarum, desertos Arabum pagos incolentium, ubi ciborum Quadragesimalium maxima est penuria; magnam insuper severitatem, ac diurnitatem abstinentiarum, quæ in Ecclesiâ Græcâ observantur; ubi nimirum, præter jejunium Quadragesimæ, quod in tota Ecclesiâ Paschalibus Resurrectionis Domini Festis Apostolica institutione præmittitur, similis etiam quadraginta dierum abstinentia Natalitii Christi solemnitati præcedit; tum alia quatuordecim dierum ante Festum Assumptionis Beatæ Mariæ Virginis observatur; & alia demum ante Festum Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, totidem dies complectens, quot à Feria secunda post Octavam Pentecostes ad eorundem Apostolorum Festum intercurrent: Perpendens etiam relaxationem disciplinæ, quæ per Euthymii decreta jam apud illas Gentes invaluerat, difficile posse ad veterem rigorem revocari: super tribus hujusmodi abstinentiis postremo loco recensitis, quo ad omnes Incolas Pagorum Montanorum, perpetuo dispensans, eas coarctaverit singulas ad unum diem immediatè præcedentem enunciatas solemnitates Natalis Christi, Assumptionis B. Mariæ Virginis, & Martyrii SS. Apostolorum Petri, & Pauli.

Innovationes ab Archiep. Tyri inductas reprobata.

Patriarchæ injungit, ut pro receptarum consuetudinum observantia invigilet. Salva ejusdem, & Episcoporum auctoritate quoad indifferentia.

De aliquibus Ritibus in specie.

De disciplina jejunii perperam immutata.

Abstinentiæ à Græcis servari solite.

Earum reduci à Patriarcha attentata.

Dubia, & postulata à Patriarcha Antiocheno ad Sanctam Sedem referuntur.

Pontifex ea expendit, cum consilio &c. &c., ut infra, decernit.

Questorum partio.

Nihil innovari jubet circa Ritus Eccl. Græcæ in genere.

1743. Factum Patriarchæ annulatur; vetus observantia constablitur.

Confirmantur alie abstinencia Græcorum per annum.

Facultas Patriarchæ conceditur dispensandi cum singulis universitatibus in casibus particularibus.

Unica Missa singulis diebus super quolibet Altari celebranda.

In Quadragesima verò Missa dumtaxat Praefanficatum.

Falsa vulgi opinio corrigenda.

Plura Altaria in unica Ecclesia erigi permittuntur.

Et plures Sacerdotes simul Missam celebrare.

§. 6. Nos hujusmodi innovationem, & abstinentiarum relaxationem, & coarctationem, in nimium detrimentum veteris Græcorum Ecclesiarum disciplinae vergere judicantes; licet aliquin, deficiente auctoritate Apostolica Sedis, nullius roboris esse dignoscantur; eas tamen auctoritate Nostra expressè revocamus, & nullum effectum imposterum habere, neque ullatenus executioni mandari; sed omnia in pristinum restitui debere, jubemus. Atque insuper in toto tractu Patriarchatus Antiocheni laudabilem consuetudinem à Majoribus derivatam, abstinenti etiam qualibet Feria quarta, & sexta per annum ab esu piscium, quæ ab aliis quoque finitimis Populis ejusdem Græci Ritus exactè custoditur, iudistinctè servari præcipimus.

§. 7. Et nihilominus decreta Congregationis Particularis de Propaganda Fide alias die 22. Januarii anni 1732. de ejusmodi rebus edita, & à prædicto Patriarcha, ut aseritur, ignorata, renovantes, ac Paterno animo commiserantes egestatem Fidelium Incolarum Libani, & Anti-Libani, & inopiam ciborum Quadragesimalium, quæ in plerisque locis illius tractus adesse fertur, ob quam sæpè accidit, ut carnibus, & lacticiis necessariò vesci debeant; indulgendo statuimus, ut, illa remanente etiam quoad illos generali lege de jejunii, & abstinentiis, à qua nemini liceat dispensationem in genere concedere, si tamen aliquando vera, & gravis necessitas urgeat dispensandi cum aliquo cœtu, seu Communitate, facultatem concedimus Ven. Fratri Patriarchæ Antiocheno, ut in singulos tantum annos, quibus eam necessitatem persistere cognoverit, & non aliter nec alio modo, hujusmodi dispensationem singulis Jurisdictionibus concedere possit; Non omittis interim debitum cautionibus, per quas veterum Rituum neglectui, & oblivioni sensim irrepenti occurrì posse, pro suo arbitrio, & prudentia, existimaverit.

§. 8. Simili modo nullam innovationem fieri debere decrevimus in eo, quod respicit celebrationem Sacrosancti Missæ Sacrificii, quod unicum in singulos dies super quolibet Altari offerri, veterum Sanctorum Ecclesiæ Græcæ Patrum præcepto, & consuetudine traditum est; proptereaque minimè indulgendum censuimus petitioni per eundem Patriarcham Nobis porrectæ, qua postulaverat, ut ad satisfaciendum pietati Sacerdotum, & multiplicibus Fidelium Oblationibus, prædictum Ritum antiquitate commendatum immutari permitteremus, & in Ecclesiis Libani, & Anti-Libani plures Missas eodem die super eodem Altari offerendi Sacerdotibus fieret potestas; ac præterea in Feriis Quadragesima (quo tempore, exceptis diebus Sabbati, & Dominicæ, nonnisi Praefanficatum Missa in Græcis Ecclesiis celebratur) integrum Sacrificium peragendi facultatem concederemus. Quibus de rebus veteres Ecclesiæ Græcæ Rubricas omninò servari, earumque executionem Sacerdotibus inculcari mandamus; eliminata tamen ab opinione vulgi inepta credulitate, qua nonnulli arbitrari dicuntur, Sacerdotem utentem indumentis, & supellectilibus, quibus alius Sacerdos eodem die usus est, jejunii observantiam infringere.

§. 9. Permittimus tamen, juxta Decretum latum die 31. Martii 1729. ab aliquibus ex Ven. Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis, ut alia Altaria in loco Ecclesiæ apto erigi possint. Si autem Altarium numerus Celebrantium, & Offerentium multitudini non respondeat, liceat pluribus Sacerdotibus, ubi hujusmodi consuetudo viget, super eodem Altari unicum Episcopo, vel alio Sacerdote Sacrificium peragente, concelebrare; ita tamen, ut sacris vestibus more

Celebrantium induti, unusquisque totam Liturgiam integrè recitet, & verba Consecrationis proferat, perinde ac si Sacrosanctum Sacrificium singulatum conficeret.

§. 10. Hujusmodi autem Sacrificium singuli Sacerdotes juxta mentem eorum, qui voluntarias oblationes exhibent, licitè valeant applicare. Quod si secundæ, & posteriores Oblationes pro ejusdem Sacrificii applicatione superaddantur, Sacerdos, qui eas receperit, semper teneatur monere Fideles posteriore loco offerentes, de aliis oblationibus ad eundem finem acceptis; & nisi iidem Offerentes unica Missæ celebratione se voti composites fore declarent, sciat se unico Sacrificio plurium voluntati minimè satisfacturum. Eorum verò mentem, qui pro Sacrificio obtulerunt, nunquam à Sacerdotibus impletum iri declaramus per solam adjectionem Particularium, & commemorationem, quæ in Panis præparatione ante Missæ Sacrificium fieri solet: cum omninò necessaria sit integra concelebratio; nisi de eorumdem Offerentium voluntate aliter fiat.

§. 11. Ut autem à Sacerdotibus Græco-Melchitis in Sacris Mysteriis peragendis una, & eadem coremoniarum ratio, iidemque Ritus serventur, & ne aliqua sensim in iisdem obrepant difformitas, mandavimus Typis Congregationis de Propaganda Fide imprimi Missale ad usum illorum Ecclesiæ, juxta Rubricas remotissima antiquitate firmatas; quod, absoluta editione sacrorum Librorum Ritus Coptici, qui sub prælo sunt, incessanter impleri curabimus.

§. 12. Quod verò atinet ad prædictorum Venerabilium Fratrum, Patriarchæ Antiocheni, & Episcoporum Græco-Melchitarum Jurisdictionem, cujus conservatio magno perè Nobis cordi esse debet: non sine magno animi Nostrî dolore accepimus, nonnullos Episcopos Maronitas, prædictorum jura sibi asserentes, in illorum subditos Jurisdictionem sibi nequam competentem sæpè, ut aseritur, exercuisse; absolvendo eos, qui Ecclesiasticis Censuris à propriis Pastoribus innodati fuerant; dispensationes Matrimoniales concedendo in gradibus, & circumstantiis à Ritibus Græcis minimè permittis; dispensando etiam cum Monachis Græco-Melchitis super Votis Religiosis; subditos denique Antiocheni Patriarchæ ad Maroniticum Ritum amplectendum variis artibus attrahendo. Quæ omnia, & singula à dictis Episcopis, ut fertur, peracta, jam per se nulla, & Pontificio, Canonicoque jure damnata, ne, in aliena Jurisdictionis perturbationem, & simultatum, ac discordiarum fomentum, iterum renovari contingat, supremâ, quam Jesus Christus Princeps Pastorum Beato Petro Apostolo, Nobisque hujus Successoribus, in Ecclesia Catholica tribuit potestate, omnibus, & singulis Maronitarum Episcopis, ipsique Patriarchæ Nationis Maronitarum, eorumque Successoribus in perpetuum, in virtute sanctæ obedientiæ, quatenus Nobis exposita veritate nitantur, præcipimus, ut ab hujusmodi imposterum abstineant; inhíbentes præterea, ne quocumque prætextu, aut obtentu, rebus spiritualibus Nationis Græco-Melchitarum, in iis, quæ spectant ad Jurisdictionem, & auctoritatem illius Patriarchæ, Episcoporum, & Parochorum, se ingerere audeant, aut eorum subditos transitum à Græco ad Maroniticum Ritum suadere, vel eos, qui spontè transire velent, nisi fortè peculiaris à Romano Pontifice licentia interveniret, acceptare præsumant.

§. 13. Et quoniam intelleximus sæpè dictum Patriarcham Antiochenum, eique subiectos Episcopos, vereri, ne Missionarii Latini, quos, in eorumdem adiutorium & levamen, Apostolica Sedes in eas regiones mittere, nec sine gravi incommodo, magnisque sumptibus illic

1743. De applicatione Sacrificii.

De applicatione Sacrificii.

Particularium adjectionem, cum commemorat. ante Missam, Sacrificii rationem habere nequit.

In Liturgia uniformitas servanda.

De jurisdictione Melchitarum multis modis à Maronitis turbata.

Quibus præcipitur, ut ab hujusmodi abstineant.

Negre Græcos Melchitos ad Rit. Maronitar. attrahant.

Item Missionariis Latinis, ne prædictorum Jurisdictionem perturbent.

substantare

Soli Minoritæ curam animarum exercent in absentia Parochi Græci.

Guardianus Terræ Sanctæ Confirmationem Græcis ministrat dumtaxat in absentia Episcopi Græci.

Græci ad Latinum Riturum non attrahendi.

LATINIZANTES semel profiteri debeant quo Ritu vivere velint.

Eorum Filii Parentum Riturum sequantur.

Græci Latino Ritu in posterum baptizati, Græcum Riturum servare teneantur.

Diffensiones super præmissis inter Missionarios extinguendæ.

substentare consuevit, utendo facultatibus sibi concessis, eorum Jurisdictioni præjudicium inferant, & numerum subditorum imminuant; volentes etiam in hac parte eorumdem indemnitate consulere, ac libero propria auctoritatis exercitio prospicere, statum primò, & declaramus, licere tantummodò Fratris Ordinis Minorum Sancti Francisci Custodiæ Terræ Sanctæ, Parochialia munia obire circa Græcos Melchitas, eisque Sacramenta administrare, in iis locorum & temporum circumstantiis, quibus omninò deficiat modus habendi Parochum, aut alium Antifitem Græci Ritus: Quo casu prædicti Fratres emolumenta legitimo jure debita percipere licitè valeant, & à Jurisdictione Antiocheni Patriarchæ nullatenus ipsi dependeat; sed huic dumtaxat petenti teneantur singulis annis notulam tradere Animarum Græci Ritus in ea Civitate, seu loco existentium, utpotè quæ in reliquis eidem Patriarchæ omninò subesse intelligantur. Curet autem Patriarcha pro sui muneris implemento, ut ubicumque opus fuerit, Catholici Parochi copia suppetat, à quo præfati Græci-Melchitæ Sacramenta Græco Ritu recipere queant.

§. 14. Sacramentum verò Confirmationis à Patre Guardiano Terræ Sanctæ, in Civitate Hierosolymitana, & in iis locis, ubi Episcopus Græcus Catholicus jure suo, & in propria Diocesi non resideat, conferri posse sub conditione Græcis à simplici Sacerdote Confirmari, ac spontè ab eodem confirmari perentibus. Ubi verò sit Episcopus Catholicus residens, hujusmodi Sacramentum non conferat, nisi de ejusdem Episcopi consensu; eo autem dissentiente, abstinere.

§. 15. Præterea omnibus, & singulis Melchitis Catholicis Græcum Riturum servantibus, ad Latinum Riturum transire deinceps expressè vetamus. Missionariis verò omnibus districtè mandamus, sub penis etiam infra exprimendis, ac aliisque arbitrio Nostro decernendis, ne cuiquam ex illis hujusmodi transitum à Græco ad Latinum Riturum studere præsumant, aut etiam cupientibus, inconsulta Apostolica Sede, permittant.

§. 16. De iis autem, quos Latinizantes appellant, nimirum, qui à Græcis Parentibus progeneriti, deficientibus Græcis Sacerdotibus, Latino Ritu à Latinis ad hunc diem baptizati fuerunt, cumque Riturum hæcenus tenuerunt: quorum magnus numerus Damascei inveniri perhibetur, neque satis hucusque definitum fuit, cui potissimum Riturum additè esse deberent: statuimus, & declaramus, ut coram Persona à Nobis deputanda semel profiteri debeant in quo Ritu vivere malint; in eoque impofterum, omni variandi facultate adempta, perseverare teneantur.

§. 17. Filii verò, qui ab hujusmodi Parentibus post emissam ab illis prædictam declarationem nascentur, necnon ii, qui jam nati sunt, sed nondum ad usum rationis pervenerunt; sequantur conditionem Parentum, si Conjuges unum eundemque Riturum elegerint; sin minus, Patris Riturum sequantur.

§. 18. Ceterum si quos impofterum Græcos, necessitate cogente, ob defectum Parochi Catholici Ritus Græci, Baptismum, aut alia Sacramenta à Latino Presbytero recipere eveniat; illi non ideo censendi erunt Latinum Riturum suscepisse; sed, omni dubitatione sublata, Riturum Græcum, in quo orti sunt, observare teneantur. Et cum quidem, durante prædicta necessitate, in omnibus rebus, quibus possunt, & præcipuè in juniorum observatione, retineant; in reliquis verò integrè resumant, & prosequantur, statim ac Episcopus, aut Parochus Græcus supervenerint.

§. 19. Ad præcidendas denique controversias omnes, quæ super hujusmodi questionibus oriri solent, etiam inter ipsos Missionarios, propter diversas eorum sententias, atque doctrinas;

utque omnis contentio inter Fideles inde promanans penitus extinguatur; expressè præcipimus Missionariis cujuscumque Ordinis, & Instituti, etiam Societatis Jesu, ut solliciti sint super his omnibus servare unitatem spiritus, & doctrinæ; quod quidem, nostris hæc decretis, aliisque de Ritibus Græcorum in partibus Orientalibus observandis aliàs à Sede Apostolica editis, fideliter obtemperantes, faciliè consequentur. Curent præterea, ut omnia laudabilia Ecclesiæ Græcæ instituta ab antiqua Patrum traditione derivata, & Apostolica comprobatione firmata, in suo vigore permaneant, atque à Fidelibus istius Nationis integrè executioni tradantur; neque aliquid iisdem suggerere, aut suadere audeant, quod illorum contemptum, atque immutationem inducere possit; multòque minus auctoritate propria aliquid circa illa innovare, aut etiam super iisdem aliquam dispensationem concedere, vel admittere præsumant. Alioquin, præter districtam, quam Deo, Nobis, suisque Superioribus (quos de urgenda hujus Decreti observantia peculiariter oneramus) rationem reddent, sciant se harum Litterarum vigore privationem vocis activæ, & passivæ, & inhabilitationem ad quemcumque gradum, & officium in suis respectivè Ordinibus, Institutis, & Congregationibus, ipso facto incurfuros.

§. 20. Demùm, quod attinet ad Regularem Monachorum disciplinam, decernimus, ut Monachi utriusque Congregationis sub invocatione respectivè Sanctissimi Salvatoris, & Sancti Joannis, observent regulam genuinam Sancti Basilii, eis tradendam à Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus negotiis Propagandæ Fidei præpositis: Abstineantque ab usu carniùm in sensu prædictæ Regulæ. Utriusque autem prædictæ Congregationis, sive alterius cujuscumque Instituti Monachos immediatè subesse jubemus Episcopis Ordinariis Catholicis, & mediatè Patriarchæ pariter Catholico. At in Diocesis, in quibus non est Catholicus Antistes, Patriarchæ Catholico immediatè subiaceant.

§. 21. Nullius verò generis Libros, aut folia, sine prævia approbatione, & licentia Episcopi Diocesani, & Patriarchæ prædictorum edere possint; atque insuper nullum de rebus sacris Librum, aut folium publici juris faciant, inconsulta Sede Apostolica. Quod si novas Librorum sacrorum ab eadem Sancta Sede jam probatorum Editiones fieri contingat; onus erit Patriarchæ, & Episcoporum Catholicorum, inspiciere, ne ulla in re discordant ab Editionibus approbatis.

§. 22. Monasterium porrò Monialium in Kestruano erectum à Græco-Melchitis, pro Puellis suæ Nationis, & Ritus, ante omnia declaramus eidem Græco-Melchitarum Nationi jure proprietatis acquisitum esse; itaut Puellæ alterius cujuscumque Ritus, & Nationis nullatenus quacumque de causa in eodem deinceps admitti possint; sublata cuicumque, etiam Patriarchæ, atque Episcopis, super hoc dispensandi facultate.

§. 23. Insuper prædictum Monasterium, & Moniales sub protectione Sanctæ Sedis Apostolicæ, & Congregationis de Propaganda Fide recipimus; illius verò, seu illarum regimen, tum spirituale, tum temporale, ad Monachos Congregationis Sancti Joannis de Soairo spectare decernimus, cum immediata subjectione Episcopo Ordinario, & mediata Patriarchæ Græco-Melchitarum Antiocheno; qui etiam immediatam super eo, & illis auctoritatem acquirere debeat, quotiescumque futuris temporibus non adesset Episcopus Orthodoxus illius Sedis: Quatenus verò (quod Deus avertat) neuter esset Catholicus, per id tantum temporis, & donec alteruter Catholicus supervenerit, prædictum Monasterium

Eisdem commendatur conservatio Rituum Ecclesiæ Græcæ.

Et innovationes, ac dispensationes super illis inhihentur, sub penis &c.

Monachi subijciuntur Regulæ S. Basilii, & jurisdictioni Ordinarii.

Præsertim quoad Librorum editiones.

Monasterium Monialium in Kestruano existens, foliis Puellis Græco-Melchitis pateat.

Ejus gubernium ad Monachos S. Joannis pertinet, sub jurisdictione Ordinarii, tamquam Sedis Apostolicæ Delegati &c.

De eisdem
Confessariis
ordinariis,
& extraordi-
nariis.

Regula simi-
liter S. Basi-
lii à Monia-
libus ser-
vanda.

Cum facul-
tate conden-
di Constitu-
tiones à San-
cta Sede ap-
probandas.

Cura Ponti-
ficis pro con-
servanda Ec-
clesiæ Græcæ
disciplina,
& Episcoporum
auctori-
tate.

Præceptum
de observan-
dis præmissis
Decretis.

Dat. die 24.
Dec. 1743.

immediatè subiaceat Abbati Generali præfate
Congregationis Sancti Joannis, tamquam De-
legato Sedis Apostolicæ.

§. 24. Confessarius Ordinarius Monialium
prædicti Monasterii, sit Monachus professus dic-
tæ Congregationis Sancti Joannis, quem scienti-
æ, pietatis, ac prudentiæ commendatione ab
ipso Abbate Generali delectum, & præsentatum,
Episcopus Diocæsanus probaverit: Idemque
statuimus de Confessario extraordinario, quem
idem Abbas Generalis ter in Anno, & quancumque
necessitas urgeat, ad audiendas dictarum
Monialium Confessiones valeat deputare. Facta
insuper prædicto Episcopo potestate, quatenus
id expedire putaverit, alium quemcumque
Sacerdotem Regularem, etiam alterius
Instituti, & Ritus Latini, vel etiam sæcularem
eiusdem Ritus, in Confessarium extraordinarium
dictis Monialibus deputandi.

§. 25. Non aliam verò Regulam à prædictis
Monialibus servandam statuimus, quam genuinam
illam Sancti Basilii, quam Monachis tradendam,
supra significavimus. Cui quidem Regule, si tam
supradicti Monachi, quam mox enunciata
Moniales, aliquas peculiare Constitutiones
addere velint, quæ nec eisdem Regule
observantiæ, neque Græcis Ritibus adven-
sentur, eas ad Congregationem de Propaganda
Fide prius cognoscendas, & si opus fuerit
corrigendas, Nobisque auctoritate Apostolica
confirmandas exhibere teneantur.

§. 26. In omnibus hæc Decretis, Venerabiles
Fratres, quæ, prævio maturo examine, ut
supra diximus, auditoque consilio Venerabilium
Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ
Cardinalium, aliorumque præstantium integritate,
ac doctrina Virorum, statuenda, edenda,
ac Vobis denuncianda esse iudicavimus, minime
dubitamus, quin agnoscatis, nihil aliud Nobis
propositum fuisse, quam ut & Venerabiles
Ecclesiæ Græcæ Ritus, ac mores in suo vigore
persistant, & debita Vobis à populis obedientia,
vestraque simul in eos auctoritas, & Jurisdic-
tio, facta recta servetur. Quorum utrumque
ex una, eademque animi, ac iudicii æqualitate
proficiscitur; per quam & varias Ecclesiæ
Institutiones & consuetudines iusta æstimatione
pensantes, unum illud ad animarum salutem
omnino necessarium in votis habemus; ut
scilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico
censentur nomine, unico Fidei, atque unitatis
vinculo teneantur: Et supremam huius Sanctæ
Sedis auctoritatem, qua super alias Divina
institutione præminet, ad promovendam
omnium Ecclesiæ utilitatem solummodo interponentes;
de cætero Fraternalibus Vestris intacta
manere volumus jura omnia, ac privilegia,
& liberam Jurisdictionis vestræ exercitium, ad
regendas Oves vestræ fidei commissas, easque
per semitas mandatorum Dei ad salutis æternæ
metam, adjuvante Divina Gratia, dirigendas.
Hinc est, quod & huiusmodi Decreta libenter
à Vobis, & cum debita devotione, atque
observantia, suscipienda & amplectenda fore
confidimus. Et nihilominus auctoritate Nostra
Vobis mandamus atque præcipimus, ut ea
omnia & singula servetis & ab aliis, ad quos
attinet, executioni mandari, atque exactissime
observari curetis. Et Apostolicam Benedic-
tionem Fraternalibus Vestris ex animo impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die
xxiv. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus
Nostræ Anno Quarto.

Constitutio contra Homicidas à Clemente XII.
edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ,
extenditur ad loca Domini Reipublicæ
Luceanæ, in his quæ pertinent ad Immunitatem
personalem, & localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

ALIAS fel. rec. Clementis PP. XII. Præ-
cessor Noster per suas sub Plumbo expe-
ditas literas, nempe iv. Kal. Februarii anno In-
carnationis Dominicæ MDCCXXIV. Pontificatus
sui Anno Quinto, ad compescenda, & coër-
cenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in
temporali S. R. E. ditione penitus avertenda &
eliminanda. Homicidia, quæ à viris sanguinum,
divini, humanique juris oblitis, incredibili cum
immanitate in dies magis magisque increbescen-
te, sæpissime patrari, non sine gravissimo pater-
ni animi sui dolore ac mærore, inaudiverat;
Constitutionem, quæ incipit: *In Supremo Jus-
suetudine Solio*, promulgavit, in qua, postquam
omnes, & singulas Constitutiones à fel. ite-
dem rec. Pio II., Paulo II., Sixto IV.,
Julio II., Leone X., Julio III., Pio IV.,
Pio V., Gregorio XIII., Sixto V., Gregorio
XIV., Clemente VIII., Innocentio XI., Inno-
centio XII., ac Benedicto XIII., & quibusvis
aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus pariter
Nostris, tunc suis, adversus Homicidas sa-
luberrimè editas, approbavit, confirmavit, &
innovavit, illasque adverbis quemcumque non
usum, seu contrarium usum, qui quovis modo
præterendi, vel allegari potuisset, restituit, &
plenary reintegritate, quæ deinceps omnino,
& inviolabiliter observari præcepit, & manda-
vit; inter cætera in eadem Constitutione con-
tenta, hæc præscripta erant, tenoris, qui se-
quitur.

§. 1. Et quoniam experimento compertum est,
administrationem, ac cursum rella, & expedita
Justitiæ, qua Reipublica salus præcipue innititur,
summo periculis obstruari, vel ab excessivo numero
privilegiatorum, vulgariter Patentati nuncupatorum,
vel à minus recta intelligentia privilegiorum con-
cessorum; proinde, salvis, firmisque remanenti-
bus decretis, & resolutionibus, quæ temporibus
fel. pariter rec. Urbani PP. VIII., & dictorum
Innocentii XI., & Innocentii XII. Prædecessorum,
aut alias quancumque ea super re emanarunt,
volumus quod privilegium Fori nemini quorum-
cumque Privilegiatorum huiusmodi, tam in Ur-
be, quam in reliquo Statu Ecclesiastico prædictis,
(Officialibus, aliisque privilegiatis à Congregatione
pro tempore existentium eisdem S. R. E. Cardi-
natum contra hæreticam pravitatem generalium
Inquisitorum, ac Ministris necessariis actu infer-
vientibus Archiepiscopis, Episcopis, ac Ordinariis
prædictis, eorumque Curis, dumtaxat exceptis)
pro crimine Homicidii suffragentur; sed dicti Pri-
vilegiati, quatenus Clericali Characterè insigniti,
Ecclesiasticæ; & quatenus laici fuerint, seculari
jurisdictioni subiaceant: Reservantes Nobis facul-
tatem declarandi, quinam, quoque esse debeant
veri Familiæ dictorum Archiepiscoporum, Episcoporum,
& Ordinariorum, ac Officialium necessariis,
Curis Ecclesiasticis verum, & actuale servitium
præstantes.

§. 2. Insuper quia ex illis etiam, qui in sor-
tem Domini vocati sunt, quique aliis irreprehensibilis,
& ab omni culpa, & macula immunis vita,
ac virtutum exemplo præluere deberent, aliqui in-
terdum reperiuntur adeo sue vocationis immemores,
ut impellente humani generis hoste, pluribus etiam
Homicidiis manus suas cruentare non perhorrescant;

Clemens
XII. confir-
matis Præ-
decessorum
sanctionibus
contra Ho-
micidas, sta-
tuit, ut in-
fita.

Privilegiatis
non suffragari
Privilegium
Fori in
causis Homicidii.

Exceptis Of-
ficialibus & Fa-
miliaribus &
Privilegiatis
à S. Officio,
& ab Ordina-
riis, eorumque
Curis.

Quorum nu-
merus, & se-
qualitates
Summo Pon-
tifici præsi-
cienda re-
servantur.

Clericos
Tonstratos
non Benefi-
ciatos, pro-
duobus Ho-
micidiis, pri-
vilegio Fori,
& Canonis
privandos.

Nos